

Tunnel van botten

V.E. Schwab bij Boekerij:

De kleuren van magie

De kleuren van schaduw

De kleuren van licht

De breekbare draden van magie

Het onzichtbare leven van Addie LaRue

Gallant

Stad vol geesten

Tunnel van botten

V.E. Schwab

Tunnel van botten

Vertaald door Sandra van de Ven

ISBN 978-90-225-9970-9

ISBN 978-94-023-2308-5 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Tunnel of Bones*

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagontwerp- en beeld: Scholastic, bewerkt door DPS Design
& Prepress Studio

Auteursfoto: © Jenna Maurice

Illustraties binnenwerk: © Lasq.draws (Laura Sampaio de Queiroz)

Zetwerk: Pier Post

© 2019 Victoria Schwab

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

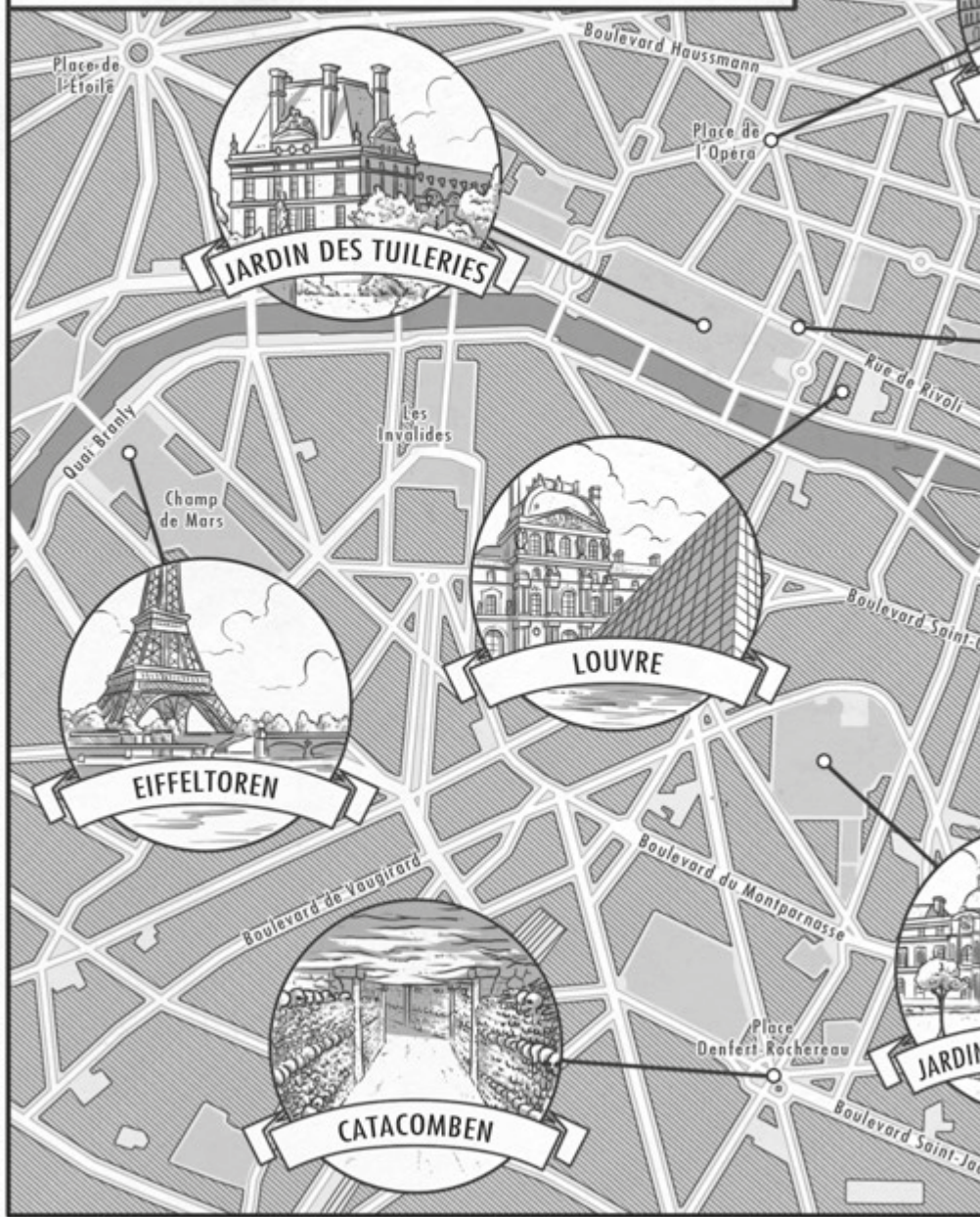
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

**VOOR MIJN FAMILIE,
SOMS VER WEG,
MAAR ALTIJD DICHTBIJ**

**'HET VERLEDEN IS EEN ZEER VASTBERADEN GEEST,
DIE ELKE KANS AANGRIJPT OM JE TE ACHTERVOLGEN.'**

– Laura Miller

CASSIDY'S KAART VAN PARIJS, FRANKRIJK

Place de l'Étoile

Boulevard Haussmann

Place de l'Opéra

JARDIN DES TUILERIES

Rue de Rivoli

Quai Branly

Les Invalides

Champ de Mars

LOUVRE

Boulevard Saint-Jacques

EIFFELTOREN

Boulevard de Vaugirard

Boulevard du Montparnasse

CATACOMBEN

Place Denfert-Rochereau

JARDIN

Boulevard Saint-Jacques

L'OPÉRA

PÈRE LACHAISE

HÔTEL VALEUR

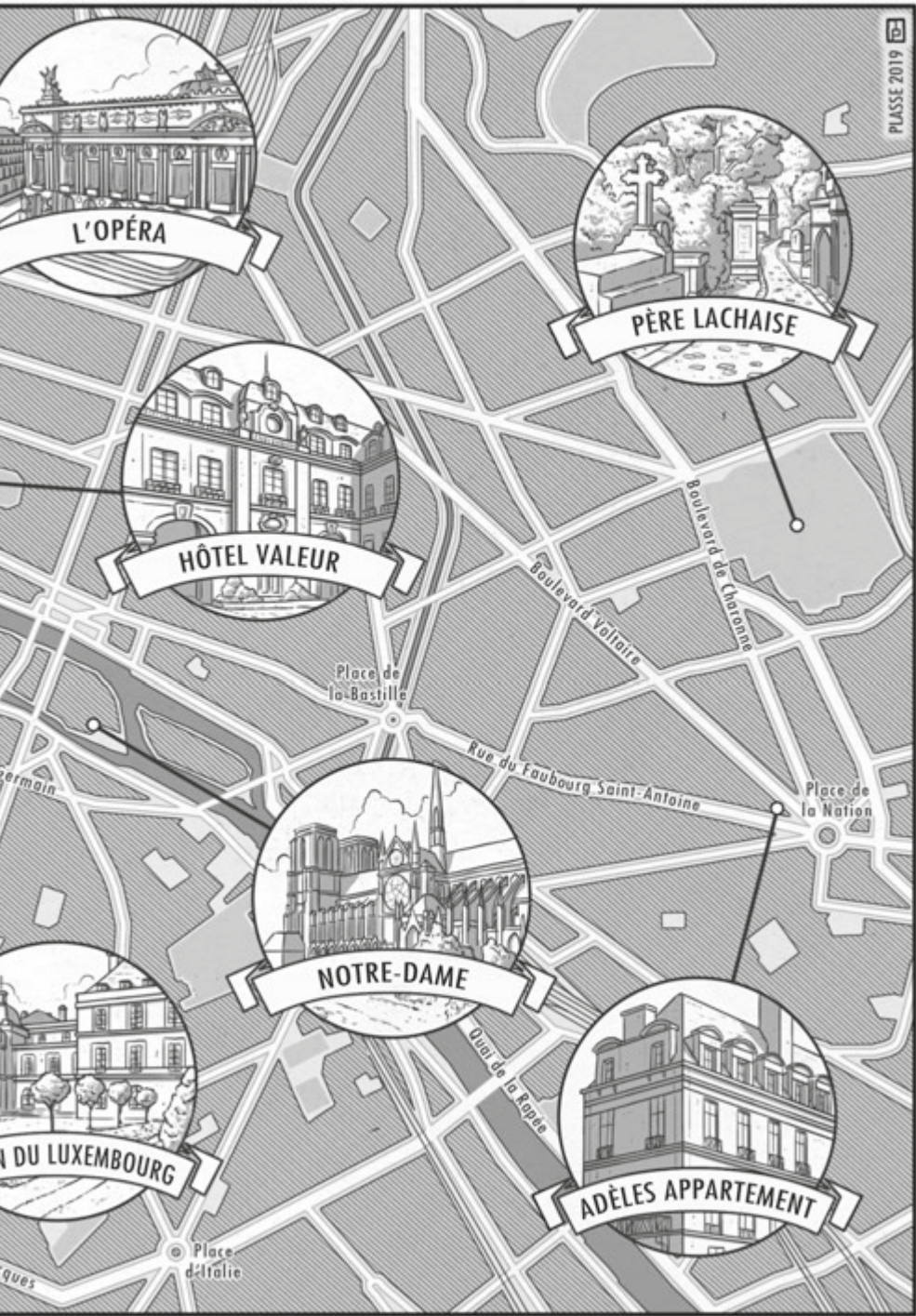
NOTRE-DAME

DU LUXEMBOURG

ADÈLES APPARTEMENT

DEEL 1

DE LICHTSTAD

1

De metro rijdt ratelend onder de stad door. Schaduwen schieten aan de andere kant van het raam voorbij, nauwelijks meer dan bewegende vegen, donker op donker. Ik voel overal om me heen de getijdebeweging van de Sluier, het tromgeroffel van geesten.

‘Nou, dat is een aangename gedachte,’ zegt mijn beste vriend Jacob, terwijl hij zijn handen diep in zijn zakken steekt.

‘Bangerik,’ fluister ik terug, alsof ik de aanwezigheid van zo veel geesten zelf niet griezelig vind.

Wie niet bang is, maar vooral pissig, is Grim. Onze kat staart me woedend aan vanuit de reismand op mijn schoot en zijn groene ogen beloven wraak voor zijn huidige gevangenschap. Mijn vader en moeder zitten met hun бага-

ge tegenover ons. Boven hen hangt een plattegrond van de metro, maar die ziet eruit als een kluwen gekleurde lijntjes, eerder een doolhof dan een wegwijzer. Ik ben een keer met mijn ouders naar New York geweest, waar we elke dag met de metro zijn geweest, en zelfs toen wist ik nooit waar we precies naartoe gingen.

En toen was niet alles in het Frans.

Jacob leunt naast me tegen de wand en ik kijk weer uit het raam. Ik bestudeer mijn spiegelbeeld in het glas – warzig bruin haar, bruine ogen, rond gezicht en een ouderwets fototoestel om mijn nek – maar de plek naast me, waar Jacob zou moeten zijn, is leeg.

Dat moet ik eigenlijk even uitleggen: Jacob is, zoals hij het zelf graag zegt, een ‘persoon met een tastbaarheidsbeperking’. Dat wil zeggen: hij is een geest. Niemand kan hem zien, behalve ik (en een meisje dat we pas hebben leren kennen, Lara, maar dat komt doordat zij net zo is als ik, of doordat ik net zo ben als zij, iemand die de grens tussen leven en dood is overgestoken en weer is teruggekeerd). Het klinkt misschien vreemd dat mijn beste vriend een geest is en zo, en dat is het ook, maar er gebeuren dingen in mijn leven die echt nog veel vreemder zijn.

Mijn naam is Cassidy Blake en vorig jaar was ik bijna verdronken. Jacob heeft mijn leven gered en sindsdien kan ik oversteken naar de Sluier, een plek waar het wemelt van de geesten van rusteloze overledenen. Het is mijn taak om ze door te sturen.

Jacob trekt een boos gezicht. ‘Zegt Lára.’

Ik was even vergeten erbij te zeggen dat Jacob mijn gedachten kan lezen. Zo gaat dat kennelijk als een geest een mens voor de drempel van de dood wegsleurt: dan raak je een beetje in elkaar verstrikt. En alsof het nog niet raar genoeg is om te worden achtervolgd door een dode jongen die gedachten kan lezen: de enige reden dat we in deze metro zitten, is dat mijn ouders opnames aan het maken zijn voor een realityserie over de grootste spooksteden ter wereld.

Zie je wel?

Het feit dat Jacob een geest is begint al bijna normaal te lijken.

‘Páranormaal,’ zegt hij met een scheve grijns.

Ik rol met mijn ogen. De metro remt af en het station wordt via de intercom aangekondigd.

‘Concorde.’

‘Dat is onze halte,’ zegt mijn moeder, en ze springt over-eind.

De metro stopt en we stappen uit, waarna we ons een weg banen door de mensenmassa. Ik ben opgelucht als mijn vader Grims reismand van me overneemt, want die kat is zwaarder dan hij lijkt. We slepen onszelf en de koffers de trap op.

Als we de straat bereiken, blijf ik ademloos staan, niet vanwege de klim maar vanwege het uitzicht. We bevinden ons aan de rand van een werkelijk gigantisch plein. Een cirkel, eigenlijk, omringd door gebouwen van licht steen die het namiddaglicht weerkaatsen. Op elk oppervlak glanst verguldsel – op de balustrades langs de stoep en de

lantaarnpalen, op de fonteinen en de balkons – en in de verte verrijst de Eiffeltoren, als een stalen speer.

Mijn moeder spreidt haar armen alsof ze de hele stad in één keer zou kunnen omhelzen.

‘Welkom in Parijs.’

Je denkt misschien: als je één stad gezien hebt, heb je ze allemaal gezien.

Maar dat heb je dan mis. We komen net uit het Schotse Edinburgh, een nest van zware stenen en smalle straatjes, zo'n stad die altijd in schaduw gehuld lijkt te zijn.

Maar Parijs?

Parijs is uitgestrekt, elegant en stralend licht.

Nu we boven de grond zijn, is het tromgeroffel van de geesten minder geworden en is de Sluier slechts een lichte aanraking op mijn huid, een grijze flard aan de rand van mijn blikveld. Misschien spookt het in Parijs minder erg dan in Edinburgh. Misschien...

Maar als dat zo was, zouden we hier helemaal niet zijn.

Mijn ouders jagen niet op sprookjes.

Ze jagen op spookverhalen.

‘Deze kant op,’ zegt mijn vader, en we lopen een brede laan in die de Rue de Rivoli heet, met aan de ene kant luxe winkels en aan de andere kant bomen.

Mensen in chique pakken en hoge hakken stiefelen haastig langs ons heen. Twee tieners leunen tegen een muur. De

jongen heeft zijn handen in de zakken van zijn zwarte skinny jeans en het meisje draagt een zijden blouse met een strik aan de kraag. Ze ziet eruit alsof ze zó uit een modesite is gestapt. We passeren nog een meisje op fonkelende ballerina's en een jongen in een gestreepte polo die een poedel uitlaat. Zelfs de honden zijn hier perfect verzorgd en gestyled.

Ik kijk naar mezelf en voel me opeens heel sjofel in mijn paarse t-shirt, mijn grijze stretchbroek en mijn sneakers.

Jacob heeft maar één look: zijn blonde haar zit altijd in de war, zijn superhelden-t-shirt is altijd gekreukt, er zitten slijtplekken op de knieën van zijn donkere spijkerbroek en zijn schoenen zijn zo afgetrapt dat ik niet meer kan zien welke kleur ze oorspronkelijk hadden.

Jacob haalt zijn schouders op. 'Ik ben gewoon mezelf,' zegt hij, en het kan hem duidelijk geen moer schelen.

Maar het is ook wel gemakkelijk om je niet druk te maken om wat anderen van je denken als ze je toch niet kunnen zien.

Ik til mijn fototoestel op en tuur door de gebarsten zoeker naar de Parijse stoep. Het is een oude analoge camera met een zwart-witrolletje erin. Hij was al vintage voor ik er thuis in het noorden van de staat New York een duik in een ijsskoude rivier mee nam. En in Schotland werd het ding vervolgens tegen een grafsteen aan gesmeten, waardoor de lens barstte. Een heel aardige mevrouw in een fotowinkel heeft me gratis een vervangende lens gegeven, maar midden op het glas ervan zit een gekrulde veeg, net een vingerafdruk. Nog een onvolmaaktheid voor op de lijst.

Maar wat het fototoestel pas echt bijzonder maakt, is

hoe hij voorbij de Sluier werkt: hij kan iets van de andere kant vastleggen. Zijn waarneming is niet zo scherp als die van mij, maar hij ziet absoluut meer dan hij eigenlijk zou moeten. De schaduw van een schaduwwereld.

Ik laat het toestel net weer zakken als mijn telefoon in mijn zakt pingt.

Het is een appje van Lara.

Lara Chowdhury en ik hebben elkaar in Edinburgh leren kennen. We zijn ongeveer even oud, maar we kunnen wel stellen dat ze op het gebied van spokenjagen jaren op me voorligt. Het helpt dat ze elke zomervakantie doorbrengt in het gezelschap van de geest van haar overleden oom, die toevallig alles weet – wist – over bovennatuurlijke zaken. Hij was geen tussenin’er (zo noemt Lara mensen zoals wij), maar gewoon een man met een uitgebreide bibliotheek en een morbide hobby.

Lara:

Heb je je al in de nesten gewerkt?

Ik:

Ligt eraan wat je daarmee bedoelt.

Lara:

Cassidy Blake.

Ik kan de ergernis in haar stem met het chique Engelse accent bijna horen.

Ik:

Ik ben er net.

Zo erg ben ik nou ook weer niet.

Lara:

Dat is geen antwoord.

Ik til mijn telefoon op, grijns overdreven en maak een foto van mezelf, met opgestoken duim, op de drukke straat. Jacob bevindt zich ook binnen het kader, maar hij is natuurlijk niet te zien op de foto.

Ik:

Groetjes van mij en Jacob.

‘Doe jij haar maar de groetjes,’ moppert hij als hij over mijn schouder meeleest. ‘Ik heb die griet helemaal niets te melden.’

Alsof dat een afgesproken teken was, reageert Lara onmiddellijk met een eigen opmerking.

Lara:

Zeg tegen die geest dat hij moet ophoepelen.

‘Aha, we zijn er,’ zegt mijn moeder. Ze knikt naar een hotel een klein eindje verderop. Ik stop mijn telefoon terug in mijn zak en kijk op.

De entree is heel chic: facetglas, een looper op de stoep en een luifel die de naam verkondigt: HÔTEL VALEUR. Een man in pak houdt de deur open en we lopen naar binnen.

Sommige gebouwen lijken te schreeuwen: *het spookt hier!* Maar dit is niet zo'n gebouw.

We lopen door een grote, glimmende lobby vol marmer en goud. Er zijn zuilen, vazen vol bloemen en een zilveren drankwagentje met stapels porseleinen kopjes. Het lijkt wel een luxe warenhuis, en daar staan we dan, twee ouders, een meisje, een kat en een geest, en allemaal vallen we ontzettend uit de toon.

'*Bienvenue,*' zegt de vrouw achter de balie, en haar blik schiet van ons naar onze koffers en de zwarte kat in zijn reisman.

'Hallo,' zegt mijn moeder opgewekt, en de receptioniste schakelt over op Engels.

'Welkom in Hôtel Valeur. Hebt u al eerder bij ons gelooged?'

'Nee,' zegt mijn vader. 'Dit is onze eerste keer in Parijs.'

'O?' De vrouw trekt een donkere wenkbrauw op. 'Wat brengt u naar onze stad?'

'We zijn hier voor zaken,' zegt mijn vader, en op hetzelfde moment antwoordt mijn moeder: 'We maken opnames voor een televisieprogramma.'

De stemming van de receptioniste slaat meteen om en ze perst afkeurend haar lippen op elkaar. 'Aha,' zegt ze, 'dus jullie zijn de... spokenzoekers.'

Door de toon die ze aanslaat raakt mijn gezicht verhit en keert mijn maag om.

Achter me laat Jacob zijn knokkels kraken. ‘Ik begrijp dat we met een scepticus te maken hebben.’

Een maand geleden kon hij niet eens een raam laten beslaan. Nu kijkt hij om zich heen, op zoek naar iets wat hij kapot kan maken. Zijn blik blijft rusten op het drankwagentje. Ik werp hem een waarschuwend blik toe en vorm met mijn lippen geluidloos het woord ‘nee’.

Lara’s stem galmt in mijn hoofd.

Geesten horen niet in het tussenin, en al helemaal niet aan deze kant ervan.

Hoe langer hij blijft, hoe sterker hij zal worden.

‘We zijn paranormaal onderzoekers,’ verbetert mijn moeder de receptioniste.

Die trekt haar neus op. ‘Ik betwijfel of u hier dergelijke dingen zult aantreffen,’ zegt ze terwijl haar volmaakt gemanicuurde nagels op het toetsenbord tikken. ‘In Parijs draait het om de kunsten, cultuur en geschiedenis.’

‘Nou,’ begint mijn vader, ‘ik ben geschiedkundige, en...’

Maar mijn moeder legt haar hand op zijn schouder alsof ze wil zeggen: *dit is de strijd niet waard.*

De receptioniste geeft ons onze sleutel. Op dat moment slaagt Jacob erin het drankwagentje een zet te geven, waardoor een porseleinen kopje richting de rand schuift. Ik steek mijn hand uit en hou het tegen voor het op de grond kan vallen.

‘Stoute geest,’ fluister ik.

‘Spelbreker,’ antwoordt Jacob terwijl we achter mijn ouders aan naar boven lopen.

In Schotland praatten de mensen over geesten zoals jij misschien zou praten over je rare tante of dat vreemde kind dat bij je in de buurt woont. Het is niet helemaal normaal, dat niet, maar het *is* er wel. Edinburgh was van top tot teen, van zijn kastelen tot aan zijn grotten, vergeven van de geesten. Zelfs The Lane’s End, de schattige B&B waar we logeerden, had zijn eigen geest.

Maar hier, in Hôtel Valeur, zijn er geen donkere hoekjes, geen onheilspellende geluiden.

De deur van onze kamer kraakt niet eens als hij openzwaait.

We logeren in een suite met aan weerszijden een slaapkamer en in het midden een elegante woonkamer. Alles is fris, schoon en nieuw.

Jacob kijkt me ontzet aan. ‘Het lijkt haast alsof je graag wilt dat het hier spookt.’

‘Nee,’ reageer ik meteen. ‘Het is gewoon... raar dat het hier *níet* spookt.’

Kennelijk heeft mijn vader me gehoord, want hij vraagt: ‘En, wat vindt Jacob van ons nieuwe onderkomen?’

Ik rol met mijn ogen.

Het is soms best handig, een geest als beste vriend. Ik kan hem stiekem meenemen naar de bioscoop, ik hoef